

Müsbet hareket nedir, ne değildir?

Ekrem Özden: “Müsbet hareket nedir? Pasiflik diyenler var. Bugün âlem-i İslâm’daki fitnelere karşı nasıl davranmalıyız?”

MÜSBET HAREKET BİR KUR’ÂN PRENSİBİDİR

Müsbet hareketi emreden Kur’ân’dır.

Tanımı: Fitnenin ayyuka çıktığı ve fesadın çok can yaktığı dönemlerde pozitif davranmak, her zaman için asayışı muhafaza etmek, menfî tepki ve davranışlardan kesinlikle kaçınmak, dahilde şiddete şiddetle karşılık vermekten sakınmaktır.

Bediüzzaman Hazretleri bu Kur’ân prensibini Kur’ân’dan ve Asr-ı Saadet’ten ders almıştır.

İşte Bediüzzaman’ın “müsbet hareket” çizgisini ilham aldığı örnek iki âyet:

1- (İdfa’ bi’lletî hiye ahsen) “Kötülüğü iyiliğin en güzeliyle sav.”¹

2- (Ve izâ merrû bi’l-lağvi merrû kirâma) “Boş sözlerle, çirkin davranışlarla karşılaştıkları zaman keremle ve iyilikle geçip giderler.”²

Ve işte Bediüzzaman’a “müsbet hareket” çizgisini ders veren bir Peygamber (asm) emri: “Sakın kararsız olup da: ‘Ben de herkes gibiyim. Eğer insanlar iyilik yaparsa ben de iyilik yaparım, kötülük yaparsa ben de kötülük yaparım’ demeyin. Aksine, nefsinizi kararlı tutun, halk iyilik yaptı mı siz de iyilik yapın, halk kötülük yaparsa siz kötülükten sakının.”³

BİZİM VAZİFEMİZ MÜSBET HAREKETTİR

Müsbet hareket, asrımızın sosyal, siyasî ve dinî çalkantılarına, fitnelere ve zındıka komitelerinin dayanılmaz plân ve saldırılarına karşı Bediüzzaman’ın Kur’ân’dan ve Sünnet’ten aldığı, uyguladığı ve âlem-i İslâm’a tavsiye ettiği bir pozitif duruşu ifade eder.

Nur Talebeleri bu pozitif duruşu Bediüzzaman döneminde gösterdikleri gibi, Bediüzzaman’dan sonra da bütün zor ve acı günlerde müsbet hareketten sapmamışlar ve fiilleriyle müsbet hareketin sembolü olmuşlardır.

Öyle ki seksen yıldır nice fırtınalar, fitneler, dinî musîbetler, sosyal facialar, baskılar, darbeler gören ve her fırtınada kendilerini mahkemelerde ve hapishanelerde bulan Nur Talebeleri, tek bir kişinin bile burnunu kanatacak bir olaya meydan vermemişlerdir.

Türkiye tarihi meydandadır!

Bu duruş pasiflik değildir, korkaklık değildir, vurdumduymazlık değildir, kaygısızlık değildir, gayretsizlik değildir!

Bu duruş, müsbet hareket duruşudur!

Bediüzzaman bu duruşu şöyle özetliyor:

“Bizim vazifemiz müsbet hareket etmektir. Menfi hareket değildir. Rıza-yı İlâhîye göre sırf hizmet-i imaniyeyi yapmaktır, vazife-i İlâhiyeye karışmamaktır. Bizler asayîşi muhafazayı netice veren müsbet iman hizmeti içinde her bir sıkıntıya karşı sabırla, şükürle mükellefiz.”⁴

MÜSBET HAREKETİN KODLARI ASR-I SAADETTEDİR

Müsbet hareket bir Kur’ân prensibi olunca, elbette kodlarını Asr-ı Saadetten alacak, ilk örneklerini Peygamber Efendimiz’de (asm) bulacaktır.

İşte Peygamberimiz’in (asm) Taif dönüşü... Taif’in serseri gençlerince taşlanmış ve mübarek vücudu kanlar içinde kalmıştır. Derhal inen ve eğer isterse Taiflileri helâk edeceklerini haber veren meleklerle, Peygamber Efendimiz (asm): “Hayır! Ben helâk edici değilim. Ben rahmet Peygamberiyim. Onlar anlamadılar. Ola ki onların sulbünden gelenler anlar” buyurmuşlar ve Taiflilerin hidayetleri için duâ etmişlerdi.

Denebilir ki, efendim Mekke döneminde devlet yoktu, güç yoktu, kılıç yoktu, cihad emredilmemişti!

Devlet ve güç yok idiyse, mu’cize vardı. Peygamber Efendimiz (asm) dilediği kimseyi helâk edecek bir ehliyete sahipti!

Bununla beraber Mekke dönemi, müsbet hareketin önemli bir modeli olmuştur: 12 senelik bu dönemde Peygamber Efendimiz (asm) onlarca dayanılmaz işkence, zulüm ve hakarete maruz bırakılıyor. Vahyin tavsiyesi ise hep: Sabır, hilm, teenni, yumuşak huy ve tatlı sözden ibaret kalıyor.

DUÂ

Ya Rab! Ya Hak! Ya Vahid! Ya Ehad!

Kandan, kinden, ateşten, adavetten, husûmetten, acziyetten, zafiyetten Sana sığınırız!

Başımızdaki felâketi ve fitneyi “İdfa’ bi’lletî hiye ahsen” sırrıyla def et! Ehadiyetinin, Vahidiyetinin, Hakkanîyetinin, Rububîyetinin ve Rahmetinin hakkı için Âlem-i İslâm’ı felâketlerle terbiye etme! Âmin!

Dipnotlar:

- 1- Fussilet Sûresi: 34.
- 2- Furkan Sûresi: 72.
- 3- Tirmizî, Birr 63, (2008).
- 4- Emirdağ Lâhikası: 455.

YENİLGİ ZANNEDİLEN BÜYÜK FETİH: HUDEYBİYE BARIŞ ANLAŞMASI

Dünkü yazımızda Bediüzzaman’ın müsbet hareket çizgisinin kodlarını ve köklerini Asr-ı Saadette, bilhassa cihadın emrolunduğu Medine döneminde arayacağımızı ifade etmiştik.

Medine döneminde hicretin 6. yılında bir Hudeybiye Barış Anlaşması vardır ki, olay esnasında Peygamber Efendimiz’in (asm) tavrı sahabeleri feverandan feverana sürüklemiş, mağlûbiyet ve izzetsizlik zannedilmiş; fakat hemen ardından bu anlaşmanın İslâm’ın en büyük inkişafına ve fethine vesile olduğu görülmüştür. Müzakere süresince vahiy karşısında fevri çıkışlar sergileyen sahabe, vahyin müsbet çizgisinin isabetini anlamış ve bir cezaya uğramadıklarına şükretmişlerdir. Bu anlaşmayı fetihlerin en büyüğü kılan müsbet çizgiye ve ardından adım adım gelen büyük zafere sahabeler de şaşırılmışlardır.

BÜYÜK FETHE DOĞRU

Peygamber Efendimiz (asm) 1500 sahabesiyle umre yapmak niyetiyle ve müjdesiyle Medine’den yola çıktılar. Hudeybiye’de konakladılar ve Peygamberimiz (asm) Mekke’ye elçi göndererek niyetlerinin savaşmak olmadığını, izin verilirse umre yapıp çıkacaklarını haber verdi. Mekkeliler ise buna izin vermediler ve bir heyet gönderdiler. Peygamberimiz (asm) Mekke heyeti ile bir anlaşma yaptı. Kâtip Hz. Ali (ra) idi. Peygamberimiz (asm) metne başlarken: “Bismillahirrahmanirrahim yaz.” buyurdu. Mekke heyeti reisi Süheyl: “Bu ibareyi ben tanımıyorum. Bismikellahümme yaz” dedi. Peygamberimiz (asm): “Bu da güzeldir. Öyle yaz!” buyurdu. Metin

başlangıç cümlesi olarak Peygamberimiz (asm) “Muhammed Resulullah ile...” yaz buyurdu. Süheyl: “Bu olmaz! Eğer biz senin resulullah olduğunu kabul etseydik zaten harp etmezdik. Onu değil, babanın adını yaz” dedi. Peygamberimiz (asm): “Zararı yok! Ey Ali onu sil de, Muhammed bin Abdullah yaz” buyurdu.

SAHABELERDE TIRMANAN RAHATSIZLIK

Müzakereleri izleyen sahabe, Süheyl’in küstahlığı karşısında giderek öfkeleniyordu. Hz. Ali (ra): “Ben Resulullah kelimesini silemem!” deyince, Peygamberimiz (asm): “Onu bana göster!” buyurdu. Ve kendi eliyle resulullah kelimesini sildi. Yerine Muhammed bin Abdullah yazıldı.

Sahabe arasında rahatsızlıklar tırmanıyordu. Maddelere geçildi. Anlaşmaya göre bu yıl umre yapılmayacak, ancak gelecek yıl sadece 3 gün yapılabilecekti. Mekke’den birisinin Müslüman olması halinde Müslümanlara verilmeyecek, ancak Müslümanlardan birisi Mekke’ye dönmek isterse derhal gönderilecekti. İki taraf 10 yıl süreyle savaşmayacaktı.

Sahabelerden, “Sübhanallah! Bir Müslüman müşriklere nasıl geri verilir?” diye seslerini yükseltenler oldu. Sonra Peygamberimize (asm): “Ya Resulallah! Bu şartı kabul edecek misin?” dediler. Peygamberimiz (asm): “Evet, bizden onlara gidecek olanları Allah bizden uzak etsin! Onlardan bize gelip geri çevireceğimiz kimseleri de muhakkak Allah biliyor! Onlar için elbette bir genişlik, bir çıkar yol verir” buyurdu.1

EBU CENDEL OLAYI

Anlaşma tamamlandı ve imza edilmek üzereydi. Tam bu sırada ayakları zincire vurulmuş birinin “beni kurtarın!” diyerek kendini Müslümanların arasına attığı görülmesin mi? Bu kişi, Süheyl’in oğlu Ebu Cendel’den başkası değildi. Müslüman olduğu için babası tarafından ayaklarından zincire vurulup hapsedilmiş, ama nasılsa bir yolunu bulup kurtulmuş ve zincirini sürükleyerek Mekke’den Hudeybiye’ye kadar gelmişti.

Sahabenin yürekleri dağlandı.

Peygamberimiz (asm) Ebu Cendel’i andlaşmanın dışında tutmayı teklif etti. Süheyl kabul etmedi. Peygamberimiz de (asm) Ebu Cendel’e:

“Şimdi biz anlaşma maddelerine vefasızlık edemeyiz. Birazcık sabret! Cenâb-ı Hak seni bu belâdan kurtaracaktır!” buyurdu.

Sahabeler bıraksan müşrikleri bir avuç suda boğacak derecede feveran

halindeydiler. Hz. Ömer: “Ya Resulallah! Sen Allah’ın resulü değil misin? Biz Allah’ın resulünün yardımcıları değil miyiz? Bizim dinimiz hak değil mi? Sen beytullahı tavaf edeceğiz demedin mi? Niçin bu zilleti ve hakareti kabul ediyoruz?” diyordu. Peygamberimiz (asm) de: “Evet, ben Allah’ın resulüyüm. Fakat ben Allah’a asi olamam!” buyuruyordu.

VE FETİH MÜJDESİ

Anlaşma yapıldı. Kureyş heyeti gitti. Müslümanlar geri döndüler. Fakat sahabelerde hem mağlûbiyet kırıngınlığı, hem umre yapamamış oldukları için üzüntü, hem de itirazvari davranışlarından dolayı kalplerinde korku ve telâş vardı.

Dönüş yolunda Kürâü’l-Gamim mevkiinde Peygamberimize (asm) Fetih Sûresi nazil oldu. Fetih Sûresi Hudeybiye Anlaşmasını büyük fetih olarak niteliyor ve bundan böyle Müslümanlara büyük fetihler müjdeliyordu.

Dipnotlar:

1- Müslim, c. 3, s. 1411.

Kur’ân buyuruyor ki: “Fitne öldürmekten daha fenadır.”¹

Peygamber Efendimiz (asm) buyuruyor ki: “Fitne uykudadır. Uyandıranâna lânet olsun!”

Bediüzzaman’ın âlem-i İslâm’a “fitne karşısında davranış modeli” olarak sunduğu müsbet hareketin Asr-ı Saadet ve Hulefa-i Raşidin köklerini araştırmaya devam ediyoruz.

1- HENDEK ŞAVAŞI

Adı savaş. Ama koca bir şehrin hendek kazılarak savunulduğu için ölümün neredeyse olmadığı (Müşriklerden 4, Müslümanlardan 5 kayıp) bir savaş! Zafer Müslümanlarındır!

2- MEKKE’NİN FETHİ

Bu da bir savaştır. Yirmi yıldan beri İslâm düşmanlarının yuvalandığı bir şehre giriliyor. Bu şehir halkı, öyle bir düşman halktı ki, Peygamber Efendimiz’in (asm) dâvâsını tanımamış ve onu doğduğu ana yurdundan çıkarmıştı. Şimdi bu şehre giriliyordu.

Şehre girerken Peygamber Efendimiz’in (asm) emri şöyle idi:

“Size karşı konulmadıkça, size saldırılmadıkça, hiç kimseyle çarpışmayacaksınız. Hiç kimseyi öldürmeyeceksiniz!”

Ve aynen bu emirde olduğu gibi Mekke’ye üç koldan girildi. 15-20 kişiyi geçmeyen bir ölümle koca şehir teslim alındı.

Hız. Osman’ın (ra) MüsBet Hareketi

Hız. Osman’ın (ra) halifeliğinin 11. yılında olaylar tırmanışa geçiyor. Basra’dan, Kufe’den, Mısır’dan gelen fitneciler iki aydır Medine’deler. Medine’de bir kaos, bir kargaşa yaşanıyor. Halife Hız. Osman (ra) sahabelerden askerî yardım istemiyor. Kölelerine hiç kimseyle çarpışmayacaksınız diye emrediyor. İşi rıfk ve hilm ile çözmeye çabılıyor. Bu arada koruması olmaksızın Mescid-i Nebevî’de namaz kıldırmaya devam ediyor. Fitnenin ve isyanın ayyuka çıktığı günlerde Hız. Ali (ra) yardım teklif ediyor. Hız. Ali’nin oğlu Hasan, Zeyd bin Sabit, Ebu Hüreyre (ra) gibi sahabeler isyancılarla çarpışmaya hazırlanıyorlar. Fakat Hız. Osman (ra) çatışma istemiyor. Kendisini savunmaya gelenlere, “Evlerinize gidiniz!” diyor. Kan dökülmesine rıza göstermiyor.

Fakat olaylar şiddetleniyor. Fitne galip geliyor ve Hız. Osman (ra) şehit ediliyor.

Hız. Ali’nin (ra) MüsBet Hareketi

Fitne o kadar şiddetli, isyancılar o kadar küstahlaşmışlardır ki, Hız. Osman şehid edilince cenazesine üç gün ulaşamıyor. Devlet günlerce başsız kalıyor. İsyancılar inisiyatifi ellerinden bırakmıyorlar ve Medine’de bir kaos hakim oluyor.

Nihayet Bedir gazileri toplanarak halifeyi seçiyorlar. Dördüncü Halife Hız. Ali’dir.

Hız. Ali (ra) halife seçildiğinde kendisini fitne çemberinin içinde bulmuştur. Hız. Osman’ın katilleri bulunup cezalandırılması gerekiyordu. Fakat fitneciler Medine’yi öyle sarmışlardı ki, gerçek bir adaletle katilin bulunmasına imkân yoktu. Şüphelilerin öldürülmesi ise adalet-i mahzaya uygun düşmezdi. Dolayısıyla Hız. Ali (ra), gerçek katilin bulunması işini ortalığın yatışması için erteledi. Fakat bu içtihat, fitnenin artmasına yol açtı.

Hız. Ali (ra) Sıffîn’de Muaviye ordusu ile karşılaşınca, Müslüman kanı dökmekten kaçınarak işin sulh ile neticelenmesi için defalarca elçiler gönderdi. Fakat cevap alamadı. Nihayet kendisi halife iken işi hakemlerin müzakerelerine bırakmaya razı oldu. Muaviye’nin hakemi Amr bin Sad da desiselerle hâkemlikte söz hakkını eline geçirdi ve Hız. Ali’yi (ra) halifelikten azledip Muaviye’yi halife tayin ediverdi.

Hz. Ali bu fitneler içinde halkı sükûnete dâvet etmekten başka bir şiddete girişmedi. Çünkü hilâfetin müsbet hareket anlayışı, saltanat gibi ezici güçler kullanmanıza izin vermiyordu.

Hz. Hasan'ın Müsbet Hareketi

Hz. Ali (ra) fitneci bir güruhun eliyle şehit edilince Mekke, Medine, Hicaz, Yemen ve İran ahalisi Kûfe'de Hz. Hasan'a biat ettiler. Şam ve Mısır ahalisi de halife olarak Muaviye'ye biat etmişlerdi.

Muaviye Hz. Hasan'dan biat almak için Kûfe'ye büyük bir ordu gönderdi. Kırk bin kişilik bir ordu da Hz. Hasan'a destek vermeye hazırды. Fakat Hz. Hasan oluk oluk Müslüman kanı akmasından korkarak, altı ay gibi kısa bir müddet halifelikten sonra halifelikten çekildi. Böylece saltanat devri de başlamış oldu.

Hz. Hasan'ın halifelikten çekilmesiyle, Peygamberimiz'in (asm): "Benden sonra hilafet otuz senedir. Ondan sonra hükümdarlık ve saltanat gelir" sözüyle, "Benim oğlum seyittir. Onunla Cenâb-ı Hak iki İslâm ordusunun arasını düzeltir" haberi gerçekleşmiş oluyordu.

Dipnotlar.

1. Bakara Sûresi: 191.

31 Mart Olayı

Müsbet hareket ile ilgili olarak bu gün, fitne karşısında müsbet duruşuyla iz bırakan bir örnekten daha bahsedelim:

Sultan II. Abdülhamid 23 Temmuz 1908'de Meşrûtiyeti ilân etti. 1908'in sonlarında meşrûtiyeti yıllardır dilinde bayraklaştıran İttihat ve Terakki Fırkası seçimle iktidara geldi. İktidar bir fikri savunmaktan çok farklı bir şeydi. Meşrûtiyetin yıllardır savunucusu olduğu halde, iktidarda müstebit ve dine karşı lâkayt bir tutum sergiledi. Savuna geldikleri meşrûti fikirlere fiilleri uymuyordu. Birdenbire askerleri, hamalları, medrese talebelerini, ilmiye sınıfını ve halkı karşısına aldı.

Osmanlı'nın otuz üç yıllık kudretli padişahı II. Abdülhamid, işlerin sorumluluğunu bu yeni yönetime bırakmıştı. İnisiyatif kullanmıyordu.

Çok geçmeden askerler, hamallar, ilmiye sınıfı, talebeler ve halk yönetime karşı içten içe kaynamaya başlamıştı. Herkeste şiddetli bir tepki meydana gelmişti.

Ve tıpkı Tunus'ta, Libya'da, Yemen'de, Mısır'da, Suriye'de olduğu gibi, 31 Mart 1909'da şiddetli eleştirilerle yönetime isyan başladı.

Bediüzzaman İstanbul'da

Bediüzzaman Said Nursî bu isyan döneminde İstanbul'da idi ve askerlere, hamallara, talebelere ve halka nutuklar söylüyor, gazetelerde makaleler yazıyor, isyanın haram olduğunu, ulu'l-emre itaatin farz olduğunu anlatıyor, askerleri subaylarına itaate dâvet ediyor, ilmiye sınıfına meşrûtiyetin fikir bazında şeriata uygunluğunu "meşrûtiyet-i meşrûa" sıfatıyla izah ediyor, halka meşrûtiyetin ve hürriyetin kuralsızlık olmadığını, şer'î bir yönetim modeli olduğunu anlatıyor, doğu aşiretlerine telgraflar çekerek meşrûtiyetin ve hürriyetin dine uygunluğunu savunuyordu. Bediüzzaman, nutukları, makaleleri ve telgraflarıyla isyanın yatışmasında büyük rol oynadı. Bediüzzaman sekiz taburu itaate getirdi.¹

İttihat ve Terakki ise "şariat isteriz" diye bağırانları bahane ederek isyanı irtica diye adlandırıyor ve isyandan padişahı sorumlu tutuyordu. Bu olaylarda perde arkasında kirli eller var mıydı, tarihçiler hâlâ tartışıyor. Nihayet 15 gün süren isyan İttihat ve Terakki'nin Selanik'ten topladığı Hareket Ordusu ile bastırıldı.

Müslüman'ı Müslüman'a Kırdıramam!

Hareket Ordusu İstanbul'a yaklaştığında Sultan II. Abdülhamid'in kendi emrine bağlı alayı Hareket Ordusu ile savaşmak için sultana ısrarla müracaat etti.

"Askeri vuracaklar! Bizim ne günahımız vardır? Cephane isteriz. Karı gibi ölmek istemiyoruz. Onlar askerse biz de askeriz." diyorlardı.

Padişah kendi alayına silâh vermedi ve silâhhaneyi kilitlettirdi. Silâhhanenin kapısını kırarak silâh almaya çalışanlara ise bizzat binek taşına gelerek şöyle dedi:

"Asker zinhar kurşun atmasın! Eğer kurşun atacaklarsa önce beni vursunlar, sonra kurşun atmaya başlasınlar!"

Paşalar Abdülhamid'in ayaklarına kapanarak Hareket Ordusuna karşı koymalarının gerektiğini anlatmak istediler. Fakat Şefkatli Padişah:

"Paşalar! Ben Halife-i İslâm'ım. Müslüman'ı Müslüman'a kırdıramam!"² dedi ve Hareket Ordusuna karşı tek bir kurşun kullanmalarına bile izin vermedi.

Tarihçi İsmail Hami Danişmend diyor ki: "O sırada Sultan Hamid'in ağzından çıkacak tek bir kelime, Hareket Ordusu denilen derme çatma güruhu bir anda mahvetmeye

ve Türkiye'nin en mükemmel kuvveti olan Birinci Ordunun başına iyi bir kumandan koyup "vur!" emrini vermesi, devletin bütün mukadderatını değiştirmeye kâfidir."3

Neticede Hareket Ordusu 24 Nisan 1909'da Yıldız Sarayını kuşatıyor. İstanbul'da kontrolü eline geçiriyor. Şefkatli Sultan'ın görevine son veren gelişmeler böylece başlamış oluyor.

Kardeşi Kardeşle Çarpıştırmayınız

Yıl 1924. Bediüzzaman Van'da Erek Dağında talebeleri ile ilim yaparken Şeyh Said'in isyana kuvvet vermeye dâvet eden mektubuna şöyle cevap yazıyor:

"Türk Milleti asırlardan beri İslâmiyet'in bayraktarlığını yapmıştır. Çok veliler yetiştirmiş ve şehitler vermiştir. Böyle bir milletin torunlarına kılıç çekilmez. Biz Müslüman'ız! Onlarla kardeşiz. Kardeşi kardeşle çarpıştırmayınız. Bu şer'an caiz değildir. Kılıç harici düşmana karşı çekilir. Dâhilde kılıç kullanılmaz. Bu zamanda yegâne kurtuluş çaremiz Kur'ân ve iman hakikatleriyle tenvir ve irşad etmektir. En büyük düşmanımız olan cehli izale etmektir. Teşebbüsünüzden vazgeçiniz. Zira akim kalır. Birkaç cani yüzünden binlerce masum kadın ve erkekler telef olabilir."4

Dipnotlar:

- 1- Eski Said Eserleri, s. 100, 101, 102.
- 2- Kadir Mısıroğlu, Sultan II. Abdülhamid, s. 554.
- 3- İ. H. Danışmend, 31 Mart Vak'ası, s. 376.
- 4- N. Şahiner, B. T. Said Nursî, Yeni Asya Yay. s. 269.

Devlet diliyle müsbet hareket

Devlet yönetimi diliyle müsbet hareket, diplomatik ve siyasî çözüm imkânı varken güç ve silâh kullanmaktan, şiddet üretmekten ve öldürmekten kaçınmaktır.

Hasmın zalim de olsa, katil de olsa, barış kapıları tamamen kapanmadan, siyasî çözüm yolları tükenmeden, diplomasi bitmeden "ceza veriyorum" diye kabadayılık yapmak ve silâha sarılmak müsbet hareket değildir.

Bu, kötülüğe kötülükle cevap vermek olur ki şer'î değildir, meşrû değildir.

Şeriat bu yolu tasvip etmez.

Kaldı ki dünyanın hiçbir ülkesinde silâh ve bomba bir adalet ekipmanı değildir!

Dünyayı güç dengeleri yönetiyor!

Esasen dünyayı hak, hukuk ve adalet değil; güç dengeleri yönetiyor.

Kim güçlü ise onun borusu ötüyor. Adalet ona göre uygulanıyor. Hak ona göre tanımlanıyor. Hukuk ona göre şekil alıyor.

Böyle bir hukuk anlayışı olur mu?

Buna güçlü olanın öttürdüğü borular, çevirdiği numaralar denir!

Oysa hak ve adalet hâkim olmalı; güç ve kuvvet, hak ve adalete tabi olmalı!

Kur'ân bunu istiyor. Kur'ân kuvveti değil, hakkı ve adaleti tavsiye ediyor.¹

Adalet, hak ve hukuk çizgisinde yürümek, müsbet harekettir.

Adaleti, hakkı ve hukuku kuvvete yama yapmak ve buna ses çıkarmamak ise, aslında dilsiz şeytanlığın ta kendisidir!

Normal zamanda değiliz!

Suriye meselesinde dünya ikili oynuyor!

Müslüman ülkelerin bütün meselelerinde ikili oynadığı gibi.

Türkiye hükümeti de buna ses çıkarmıyor.

Bu gün Esad öldürüyorsa -ki maalesef öldürüyor-, muhaliflerini kışkırtıp silâhlandırılan kim?

The New York Times yazdı: Türkiye üzerinden Suriyeli muhaliflere tonlarca silâh sevk ediliyor. Finansmanını Suudi Arabistan ve Katar sağlıyor. Organizasyonu CIA yapıyor!

Bu haber doğru ise, normal zamanda değiliz!

Müslüman ülkeler, kendi içlerindeki fitne kazanının daha iyi kaynaması için gayr-i Müslim ülkelerin damına ve tuzağına düşüyorlar!

Para var; ama akıl yoksa başka ne beklenir?

Başbakanımız ve Dışişleri Bakanımız düşünme melekesini mi yitirdiler, yoksa akılları mı tutuldu?

Ne oldu da "Savaş! Savaş! Savaş!" demeye başladılar?

Kötülüğe kötülükle ceza vermek hangi kitapta yazıyor?

CIA'nın, Soros'un ve sair toplum mühendislerinin kitabında yazabilir ancak!

Kur'ân'da, İncil'de, Tevrat'ta, Zebur'da yazmıyor!

Son iki üç yıldan beri Arap Baharı pompası iyi işe yaradı nitekim!

Silâh tüccarları iyi silâh sattı! Soros'un plânları iyi isabet kaydetti! Güçlü devletler dışlerini iyi gıcırdattı ve Müslüman ülkelerin minnetini ve temennasını iyi aldı!

Katil ülkeleri durdurmak için

Halkına zulmeden ve öldüren ülkeler için, istenirse, iki yüzlü olunmazsa ve samimî olunursa barışçı çok çözümler üretmek mümkündür.

Meselâ diplomasi sonuna kadar denenmeli, barış konferansları yapılmalı (Suriye konulu 2. Cenevre Konferansı neden yapılamadı?), çözüm turlarına devam edilmeli, tarafların bir araya gelerek problemlerini müzakere ettiği ortamlar için ev sahipliği yapılmalı.

Olmadı mı: Zulme ve öldürmeye devam eden ülkeler için müeyyideler konabilir, BM öncülüğünde bu ülke ile her türlü anlaşmalar, sözleşmeler, ticaret, alış veriş askıya alınabilir, boykot uygulanabilir, katil ülke dünya nezdinde yalnız bırakılabilir. Öldürdüğü kişi başına, yardım vakıfları lehine para cezası verilebilir.

İstenirse silâhsız ve ölümsüz daha pek çok çözüm bulmak mümkündür.

O bölgeye (aslında dünyaya) acilen barışçı projeler lâzım!

Böyle katil ülkeleri durdurmak için bir uluslar arası yasası var mıdır dünyanın?

Yoktur! Buna BM öncülük edebilir.

İşte bunlar devletlerin ve toplumların gösterecekleri müsbet hareketlerdir!

Tek çözüm, öldüren ülkeye ölüm yağdırmak değildir. Bu bir bataklıktır!

Güçlü ülkelerin jandarmalığında, güçsüz ülkelerin itaati, finansmanı ve yataklık etmesiyle ortaya çıkan çözüm, çözüm değildir!

Adam öldürüyor, katil! Sen de öldürüyorsan, o zaman sen de katilsin!

Ondan ne farkın var?

Dipnot:

1- Bediüzzaman, Sözler, s. 122.